

Това било едното течение на бжлгарското възбуждане.

Другото, чисто политическото течение, не можало да вирее в Цариград, пред носа на турското правителство; затова било пренесено в чужбина. Ала и в Цариград, макар и при най-неблагоприятни условия, мислътa за политическа свобода, особено след освобождението на Гжрция, се промжвала в по-буйните младежи. В едно или друго време, по-голяма или по-малка група бжлгари не преставала да се въздушевява от политически идеали. Още от времето на Раковски в Цариград младите бжлгари се събирали скришно на разговори, за политически новини; чели задграничните революционни вестници, излизали на разходка по околностите и пеели хайдушки и бунтовни песни, съчинени от Раковски и Добри Чинтулов. Това бунтовно настроение особено прониквало и царело между бжлгарите ученици във френските лицеи, в медицинската школа, между младите търговци, учители, писатели и други среди от по-младите издънки на бжлгарската колония.

По примера на гжрците и някои бжлгарски младежи образували „приятелска дружина“, която поддържала и се унисала в политически копнежи, а новините от чужди (френски, английски, американски) и бжлгарски задгранични вестници се поглъщали с възхищение. Кжм 1860 година приятелската дружина била съставена от 8 души (Костаки Славчович от Одрин, Стефан Илич от Т.-Пазарджик,